

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 782/2014
10.09.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Бате Цветковића и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног Љ.Р., због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.Р., адв. П.Ј., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бору 2К 314/13 од 20.02.2014. године и Вишег суда у Зајечару 4Кж 187/14 од 03.06.2014. године, у седници већа одржаној дана 10.09.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.Р., адв. П.Ј., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бору 2К 314/13 од 20.02.2014. године и Вишег суда у Зајечару 4Кж 187/14 од 03.06.2014. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бору 2К 314/13 од 20.02.2014. године, окривљени Љ.Р. оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико у року од једне године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Окривљени је обавезан да плати на име паушала износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Истом пресудом окривљени је обавезан да оштећеној Р.Р. надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 42.375,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећена Р.Р. за остваривање свог имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Зајечару 4Кж 187/14 од 03.06.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Љ.Р., адвоката П.Ј. и пресуда Основног суда у Бору 2К 314/13 од 20.02.2014. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Љ.Р., адв. П.Ј., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку, са предлогом да се захтев усвоји, побијане пресуде укину и предмет врати на поновни поступак и одлучивање или пак исте преиначе и окривљени ослободи од оптужбе.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.Р., адв. П.Ј., у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен је Републичком јавном тужиоцу, након чега је Врховни касациони суд одржао седницу већа о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног у смислу члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Према наводима захтева првостепени и другостепени суд доношењем побијаних пресуда су повредили закон из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, јер нису применили начело о пресуђеној ствари (*ne bis in idem*), а са разлога што је у предмету П2 165/11 пред Основним судом у Бору, по тужби Р.Р. а ради заштите од насиља у породици против туженог Љ.Р., поступак правноснажно окончан (тужила је повукла тужбу), а ради се о истом догађају, који је описан у оптужном предлогу, а за који је правноснажно окривљени оглашен кривим.

Изнети наводи захтева по оцени Врховног касационог суда нису основани.

Одредбом члана 6. став 1. ЗКП прописано је да нико не може да буде гоњен и кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен или је за то дело поступак против њега правноснажно обустављен, или оптужба правноснажно одбијена.

Правна сигурност у казненом праву гарантована је и Уставом Републике Србије који у члану 34. став 4. предвиђа да нико не може бити гоњен и кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен, или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен, нити судска одлука може бити измењена на штету окривљеног у поступку по ванредном правном леку, а истим забранама подлеже и вођење поступка за неко друго кажњиво дело.

Такође, одредбом члана 4. Протокола 7 уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода прописује да се никоме не може поново судити нити се може поново казнити у кривичном поступку у

надлежности исте државе за дело због кога је већ био правноснажно ослобођен или осуђен.

Из наведених одредаба закона Устава Републике Србије и конвенцијске норме произилази да се никоме не може судити за друго кажњиво дело, уколико оно произилази из истих чињеница или чињеница које су у битном исте, а за које је већ правноснажно пресуђено, односно поступак правноснажно окончан.

Међутим, у конкретној ситуацији, се не могу прихватити наводи захтева, где се заступа становиште да се ради о пресуђеној ствари, то јест да је окривљени осуђен за исто дело које је било предмет расправе у поступку по парничној тужби Р.Р. ради заштите од насиља у породици, које Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Ово са разлога, што гаранција правне сигурности у казном праву, говори о непоновљивости поступка за „кривично дело“ као и за свако „кажњиво дело“, што подразумева правноснажно окончање поступка пред било којим органом који по закону изриче казне.

Поступак који је правноснажно окончан по тужби Р.Р. пред Основним судом у Бору у предмету П2 165/11, односи се на породичне односе, који су уређени породичним законом, а који између осталог уређује и заштиту од насиља у породици, али у парничном поступку.

Дакле, побијаном правноснажном пресудом окривљени Ј.Р. оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, а поступак који је према наводима захтева правноснажно окончан, не односи се на „кажњиво дело“, јер поступак није обустављен за кривично дело, или било које друго „кажњиво дело“, за које се по закону може изрећи казна, те по налажењу Врховног касационог суда у конкретном случају се не ради о пресуђеној ствари која искључује кривично гоњење у односу на окривљеног, а како се неосновано наводи у захтеву браниоца окривљеног.

Такође, другостепени суд није учинио наведену повреду закона када је одбио жалбу браниоца окривљеног, па су супротни наводи захтева оцењени неоснованим.

Осталим наводима захтева, бранилац окривљеног у суштини оспорава утврђено чињенично стање и указује на погрешну оцену доказа, од стране првостепеног суда, што не представља разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, па је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.Р. у том делу оценио као недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује у захтеву за заштиту законитости, браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1.

ЗКП, захтев одбио као неоснован, а у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.